

МОТИВИ към присъда № 136 от 15.03.2024 г. по НОХД № 1465/2024 г. по описа на СРС, НО, 108-ми състав

С обвинителен акт, внесен в СРС, Софийска районна прокуратура е обвинила А. А. Б. в това, че на 03.10.2021 г., в магазин за алкохол и цигари, находящ се в гр. София, ж.к. „М. 4“, бл. 488 /магазин № 6/, с цел да набави за себе си имотна облага, възбудил у Н. В. Б. заблуждение /убедил Б., че е познат на нейния работодател и управител на ТД „Д. 2010“ ЕООД, като го назовал с малкото му име „М.“ и й заявил, че „М.“ го изпраща, за да вземе парична сума от 200 лева/ и с това причинил на ТД „Д. 2010“ ЕООД, с ЕИК: ***** имотна вреда в размер на 200 лева, като деянието е извършено при условията на опасен рецидив по смисъла на чл. 29, ал. 1, б. „А“, същото е извършено след като Б. е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по – малко от една година, изпълнението на което не е било отложено по чл. 66 от НК, както следва: по дело № 6472/2017 г. НОХД, Присъда на СРС, в сила от 11.10.2018 г. е осъден за престъпление по чл. 211, пр. 2, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „А“ и б. „Б“ от НК с наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години, като с НЧД № 20375/2018 г. по описа на СРС, 122 състав, на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК му е определено едно общо най – тежко наказание, измежду осъжданията по НОХД № 23307/2014 г. на СРС, по НОХД № 22541/2015 на СРС, по НОХД № 20738/2015 г. на СРС, по НОХД № 1091/2016 г. на СРС, по НОХД № 20555/2015 г. на СРС, по НОХД № 12105/2016 г. на СРС, по НОХД № 20161/2015 г. на СРС, по НОХД № 1763/2016 г. на СРС, по НОХД № 4258/2016 г. на СРС, по НОХД № 9501/2016 г. на СРС, по НОХД № 647/ 2016 г. на РС Перник, по НОХД № 2040/2016 г. на СРС, по НОХД № 8739/2016 г. на СРС и НОХД № 6472/2017 г. на СРС, а именно „лишаване от свобода“ за срок от пет години, като така определеното общо наказание, на основание чл. 24 от НК, е увеличено с две години и определено на седем години „лишаване от свобода“ – престъпление по чл. 211, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ от НК.

Ощетеното юридическо лице „Д. 2010“ ЕООД не е упражнило правата си по чл. 84 от НПК и не е поискало да се конституира като граждански ищец в процеса.

Производството пред настоящия съдебен състав протече по реда на глава XXVII от НПК – съкратено съдебно следствие, като подсъдимият А. А. Б. призна изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и изрази съгласие да не се събират доказателства за тези факти. Съдът с определение обяви, че при постановяване на присъдата ще ползва направеното признание без да събира доказателства за изложените в обстоятелствената част на обвинителния акт факти. В съответствие с постановеното определение не е проведен разпит на свидетелите и вещите лица, посочени в приложението към обвинителния акт.

В хода на съдебните прения представителят на СРП поддържа обвинението така, както е формулирано в обвинителния акт. Счита, че събраните на досъдебното производство доказателства, ведно с признанието на подсъдимия, по безспорен и категоричен начин установяват извършването

на инкриминираното деяние. Моли съда да определи наказанието при превес на отегчаващите отговорността обстоятелства, без да предлага конкретен размер, като намира, че единственото смекчаващо отговорността такова е ниската стойност на предмета на престъплението.

Служебният защитник на подсъдимия Б. - адв. К. Б. намира, че не е доказано по несъмнен начин предаването на сумата от служителя на ощетеното юридическо лице, като доказателствата в тази насока не са категорични. Намира, че чрез извършеното признание на фактите подсъдимият съкращава процесуалното време за разглеждане на делото и това следва да се отчете в негова полза като смекчаващо отговорността обстоятелство. Застъпва тезата, че въпреки реда, по който е протекло производството, то подсъдимият не следва да се счита автоматично за виновен, а вината му следва да бъде доказана.

Подсъдимият А. А. Б. не депозира обяснения по обвинението.

В правото си на лична защита се солидаризира със становището на защитника си.

В правото си на последна дума заявява, че моли за минимално наказание.

Настоящият съдебен състав след анализ на доказателствата по делото и при отчитане направеното от подсъдимия признание на фактите, описани в обвинителния акт намери следното от фактическа страна:

Подсъдимият А. А. Б. е роден на 09.07.1979 г., в гр. София, ЕГН *****. Същият е български гражданин, българин, неженен, със средно образование, с настоящ адрес: гр. София, бул. „А. *****“ № 196, бл. 56, вх. В, ет. 5, ап. 15.

Към месец октомври 2021 г. подсъдимият бил осъждан както следва:

С присъда по НОХД № 6472/2017 г., по описа на СРС, влязла в законна сила на 11.10.2018 г. подсъдимият бил осъден за престъпление по чл. 211, пр. 2, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „А“ и б. „Б“ от НК на наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години.

С определение по НЧД № 20375/2018 г. по описа на СРС, в сила от 21.02.2019 г. на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК му е определено едно общо най – тежко наказание, измежду осъжданията по НОХД № 23307/2014 г. на СРС, по НОХД № 22541/2015 на СРС, по НОХД № 20738/2015 г. на СРС, по НОХД № 1091/2016 г. на СРС, по НОХД № 20555/2015 г. на СРС, по НОХД № 12105/2016 г. на СРС, по НОХД № 20161/2015 г. на СРС, по НОХД № 1763/2016 г. на СРС, по НОХД № 4258/2016 г. на СРС, по НОХД № 9501/2016 г. на СРС, по НОХД № 647/ 2016 г. на РС Перник, по НОХД № 2040/2016 г. на СРС, по НОХД № 8739/2016 г. на СРС и НОХД № 6472/2017 г. на СРС, а именно „лишаване от свобода“ за срок от пет години, като така определеното общо наказание, на основание чл. 24 от НК, е било увеличено с две години и определено на седем години „лишаване от свобода“.

Към месец октомври 2021 г. свидетелката Н. В. Б. заемала длъжност продавач – консултант към ТД „Д. 2010“ ЕООД, с работно място магазин за алкохол и цигари, находящ се в гр. София, ж.к. „М. 4“, бл. 488 /магазин № 6/.

На 03.10.2021 г. свидетелката Б. изпълнявала трудовите си задължения, когато в посочения по – горе търговски обект влязъл подсъдимият А. А. Б.. Последният, възползвайки се от ангажираността на свидетелката Б., която по това време обслужвала клиенти на магазина, решил да си набави парични средства по престъпен начин. В изпълнение на това свое решение, подсъдимият Б. провел разговор със свидетелката Н. В. Б., в хода на който убедил Б., че е познат на нейния работодател и управител на ТД „Д. 2010“ ЕООД, като го назвал с малкото му име „М.“ и ѝ заявил, че „М.“ го изпраща, за да вземе парична сума от 200 лева. Мотивирана от думите на подсъдимия Б. и без да подозира, че същите не отговарят на истината, и че подсъдимият Б. не е изпратен от свидетеля М. Д. П. /управител и собственик на ТД „Д. 2010“ ЕООД/, свидетелката Б. извадила от касата на посочения търговски обект парична сума от 200 лева и я дала на подсъдимият Б.. Последният взел парите и напуснал магазина, отправяйки се в неизвестна посока.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на направеното от подсъдимия признание на фактите, както и въз основа на събраните в досъдебното производство доказателства и доказателствени средства – показанията на свидетелите Н. В. Б., М. Д. П., Р. Б. П., Р. Н.о М., С.Г.С., протокол за разпознаване, заключение на видеотехническа експертиза, протоколи за доброволно предаване, справка за съдимост и справка за изтърпяване на наказания „лишаване от свобода“.

Съдът намира, че между събраните по делото доказателства не се констатира противоречия, същите са обективни и достоверни и подкрепят направеното от подсъдимия признание. Кореспондиращо с направеното от подсъдимия признание на фактите са показанията на свидетелите Н. В. Б., М. Д. П. и Р. Б. П., които са обективни, добросъвестно депозиранни и информативни. От показанията на свидетелката Б. се изличат данни за времето, мястото на извършване на деянието, разказа на подсъдимия, с който е създал у свидетелката неверни представи, а именно, че е познат на нейния работодател и управител на „Д. 2010“ ЕООД, като го назвал с малкото му име „М.“ и ѝ заявил, че „М.“ го изпраща, за да вземе парична сума от 200 лева. Свидетелката е разпознала категорично подсъдимия като лицето, което е посетило търговския обект и се е представило за познат на нейния работодател и на когото е предоставила сумата от 200 лева. В разпита си свидетелят М. Д. П. посочва, че не е изпращал никого да получава парични суми от свидетелката Б..

В подкрепа на признатите факти е и заключението на видеотехническата експертиза, видно от която на записите от охранителните камери, разположени в магазина, в който е извършено деянието и около него е заснет именно подсъдимият.

От справката за съдимост се извличат данни за многократни предходни осъждания на подсъдимия.

С оглед реда, по който протече производството и направеното от подсъдимия Б. признание на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, което признание съдът намери за подкрепено от събрания в хода на досъдебното производство доказателствен материал, то повдигнатото обвинение спрямо подсъдимия се явява безспорно доказано, поради което възражението на адв. Б. срещу доказаността на обвинението се явява лишено от фактическо основание.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка съдът намери, че подсъдимият А. А. Б. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 211 вр. чл. 209, ал.1, вр. чл.29, ал.1, б. „а” от НК.

Изпълнително деяние на това престъпление се заключава в действия, чрез които деецът умишлено въвежда в заблуждение или поддържа заблуждение у едно лице, за да го мотивира към извършването на вредоносно за него или друго имуществено разпореждане.

Съдът намира, че по делото безспорно се установи, че на процесната дата – 03.10.2021 г. подсъдимият А. А. Б. е възбудил заблуждение у свидетелката Н. В. Б., че е познат на нейният работодател, назовавайки го с малкото му име- М., като заявил, че М. го изпраща, да вземе сумата от 200 лева. Заявените от подсъдимия обстоятелства не отговаряли на обективната истина – същият не бил познат на свидетеля М. П. /управител на „Д. 2010“ ЕООД, чийто служител била свидетелката Б./ и последният не го изпращал за получаване на каквато и да било парична сума от Б.. Чрез така създадените у свидетелката Б. обаче неверни представи относно посочените обстоятелства, последната била мотивирана да извърши поисканото от подсъдимия, като му предала сумата от 200 лева, изваждайки я от касата на магазина. По този начин, чрез създаване на неверни представи у свидетелката Б. подсъдимият причинил на търговското дружество, чийто служител била Б. имотна вреда в размер на 200 лева, която сума свидетелката Б. извадила от касата и предала на подсъдимия.

Деянието на подсъдимия е осъществено при условията на опасен рецидив по смисъла на чл. 29, ал.1 б. „а“ от НК, след като Б. е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от една година, изпълнението на което не е отложено по чл. 66 от НК, както следва: с присъда по НОХД № 6472/2017 г., по описа на СРС, влязла в законна сила на 11.10.2018 г. Подсъдимият бил осъден за престъпление по чл. 211, пр. 2, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „А“ и б. „Б“ от НК на наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години. С определение по НЧД № 20375/2018 г. по описа на СРС, в сила от 21.02.2019 г. на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК му е определено едно общо най – тежко наказание, измежду осъжданията по НОХД № 23307/2014 г. на СРС, по НОХД № 22541/2015 на СРС, по НОХД № 20738/2015 г. на СРС, по НОХД № 1091/2016 г. на СРС, по НОХД № 20555/2015 г. на СРС, по НОХД № 12105/2016 г. на СРС, по НОХД № 20161/2015 г. на СРС, по НОХД № 1763/2016 г. на СРС, по НОХД № 4258/2016 г. на СРС, по НОХД № 9501/2016 г. на СРС, по НОХД № 647/ 2016

г. на РС Перник, по НОХД № 2040/2016 г. на СРС, по НОХД № 8739/2016 г. на СРС и НОХД № 6472/2017 г. на СРС, а именно „лишаване от свобода“ за срок от пет години, като така определеното общо наказание, на основание чл. 24 от НК, е било увеличено с две години и определено на седем години „лишаване от свобода“.

Деянието на подсъдимия е съставомерно и от субективната страна, същото е извършено виновно, с пряк умисъл. Подсъдимият ясно е съзнавал, че нито познава М. – управителят на търговско дружество „Д. 2010“ ЕООД – работодател на свидетелката Б., нито е бил изпратен от него, за да вземе от свидетелката Б. парична сума. Въпреки това е изложил такива твърдения пред свидетелката, пряко целейки създаването на неверни представи у нея относно тези обстоятелства и получаване на парична сума, а по този начин и своето лично облагодетелстване. От субективна страна се установи и наличието на специалната съставомерна цел на деянието на подсъдимия - да набави за себе си имотна облага, която се е изразила в получаване на предадената от свидетелката Б. парична сума в размер на 200 лева. Подсъдимият е съзнавал, че към момента на извършване на деянието вече е осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода, чието изпълнение не е отложено по реда на чл. 66, ал.1 от НК.

Относно индивидуализация на наказателната отговорност

За извършеното от подсъдимия престъпление по чл. 211 вр. чл. 209, ал.1 вр. чл. 29, ал.1 б. „а“ от НК законът предвижда налагане на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 до 10 години, като съдът може да постанови конфискация до една втора на имуществото на виновния. При определяне размера на наказанието „лишаване от свобода“ настоящият съдебен състав отчете като отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелствата, че същият е многократно осъждан, основно за престъпления по чл. 209 и чл. 211 НК, на същия са налагани тежки наказания лишаване от свобода, които са били изтърпени от подсъдимия ефективно, като наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 7 години /обуславящо и квалификацията „опасен рецидив“ по настоящото дело/ е било изтърпяно само месец и половина преди извършване на настоящото деяние. Очевидно е, че изтърпените наказания не са оказали нужното поправително и превъзпитателно въздействие спрямо подсъдимия Б..

Като смекчаващо отговорността обстоятелство съдът отчете единствено ниския размер на причинената вреда.

Направеното признание на фактите от страна на подсъдимия е условие за разглеждане на делото по реда на чл. 371, т.2 от НПК и същото не може да бъде отчитано отделно от това като смекчаващо отговорността на подсъдимия, противно на разбирането на защитника, като в този смисъл е и т.7 на ТР № 1/06.04.2009г. по т.д. № 1/2008г. на ВКС, ОСНК. При тези сериозни отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства съдът намери, че следва да определи наказанието около средния размер, а именно 5 години и 6 месеца лишаване от свобода. Съдът прие, че посоченото наказание е справедливо, съответстващо на обществената опасност на подсъдимия и тази на извършеното деяние и ще способства за постигане целите на наказанието.

С оглед диференцираната процедура, по която протече първоинстанционното производство на основание чл. 58а, ал.1 от НК съдът редуцира определеното наказание от 5 години и 6 месеца „лишаване от свобода” с 1/3 и наложи на подсъдимия А. А. Б. наказание „лишаване от свобода” за срок от 3 /три/ години и 8 /осем/ месеца. Така наложеното наказание следва да се изтърпи при първоначален строг режим на основание чл. 57, ал.1 т.2 б. „б“ ЗИНЗС, тъй като не са изтекли повече от 5 години от изтърпяване на предходно наложено наказание лишаване от свобода, което не е било отложено на основание [чл. 66 от Наказателния кодекс](#).

Съдът намира, че с оглед размера на причинената вреда не е необходимо на подсъдимия да бъде налагано и наказание „конфискация“, като определеното му наказание „лишаване от свобода“ е съответно на степента на обществена опасност на извършеното и подсъдимия. Налагането и на наказание „конфискация“ би било прекомерно и ненужно за постигане целите по чл. 36 от НК.

По отношение на разноските

Предвид признаването на подсъдимия за виновен на основание чл. 189, ал.3 от НПК съдът възложи в негова тежест и сторените на фазата на досъдебното производство разноски за възнаграждение за вещи лица за изготвяне на видеотехническа експертиза в размер на 174,81 /сто седемдесет и четири и 0,81/ лева, платими по сметка на СДВР.

По отношение на веществените доказателства:

Приобщените по делото с протоколи за доброволно предаване веществени доказателства – 2 бр. оптични носители - компактдискове, приложени на л. 93 от ДП съдът постанови да се унищожат, тъй като представляват вещи без стойност.

Мотивиран от изложеното съдът постанови присъдата си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: